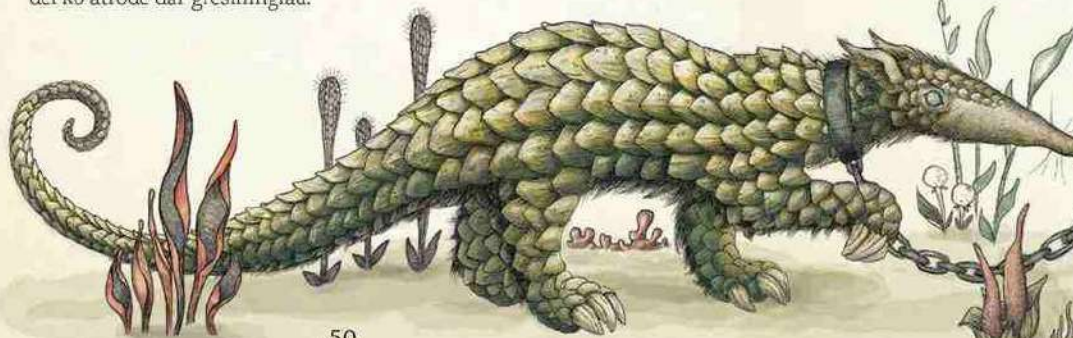

Grembolams einant, jų žvynai blizga, gražiai judėdami su kiekvienu judesiu. Dėl to jie atrodo lyg su lengvais šarvais. Didžiuliai nagai ant keturių kojų leidžia jiems gerai įsikibti į dirvą, tempiant vežimaitį. Nepaisant grėsmingos grembolų išvaizdos, jie labai ramūs, draugiški, nors be reikalo ir nesiveržia bendrauti.

Grembolai, tempiantys vežimaitį, buvo iš tiesų įspūdingi. Paskui jų pakinkytus grembolus sekė mažesnis, dar ne visai suaugęs gremboliukas, pririštas ilga grandine. Tik atidžiau pažvelgęs galėjai matyti, kad šis gremboliukas aklas.

Vežimaityje, kurį traukė grembolai, sėdėjo trys niuksai – didelėmis galvomis ir plačiomis burnomis, didelėmis pėdomis ir rankomis. Jie važiavo susikūprinę, niūrūs, kažką tyliai tarpusavyje bumbėdami. Du iš jų buvo niuksai, o trečioji – piktos išvaizdos niuksė, vardu Čurola. Ši, skirtingai nei niuksai, turėjo gan ilgus šiurkščius plaukus, kuriuos buvo suėmusi į penkias uodegas – dvi iš šonų, dvi viršuje ir vieną iš nugaros. Tarp uodegų išdidžiai puikavosi styrantys gumbai, perverti ir papuošti įvairiais grėsmingais pakabučiais ir spalvotos medžiagos skiautėmis. Be to, ši niuksė buvo gausiai išsipiešusi kūną juodais raštais, dėl ko atrodė dar grėsmingiau.

Visi niuksai mėvėjo storas metalines apyrankeles ir storus žiedus, įvertus į nosį.

Beje, kai kurie niuksai, kurie nori būti gražesni už kitus, turi suplotas ilgas galvas. Tokios galvos tampa dėl to, jog dar mažiems niuksukams tėvai suspaudžia iš šonų panašius į bulvę veidus dviem lentutėmis. Niuksui užaugus ir nuėmus lentutes, jo galva būna pailga, iš šonų suplota, skirtingai nei kitų, paprastų niuksų, kurie nieko savo galvoms nedarė. Jie tuo labai didžiuojasi.

Ant niuksų galvų natūraliai auga apvalūs gumbai. Kai kurie niuksai mėgsta šiuos gumbus perdurti ir per atsiradusias skylės perverti kokias metalines grandines su įvairiais pakabukais. Atėjus naujiems laikams, niuksai ėmė formuoti kitokias galvas – pailgus gumbus ant apvalios galvos, o ne pailgą galvą su apvaliais gumbais kaip anksčiau. Per tuos pailgus gumbus jie galėjo perverti didesnes grandines ar kokias žoles, virves ar viską kartu, kad atrodytų įspūdingai.

– O gal Puikuoliui pavyks išgydyti niukses? Juk jam padeda ir Po-
klė, ir Šurumba, ir Giliai Žvelgiantis Išminčius!.. – viltingai tarė Mokle.

Kai kurie pupsai tyliai šnabždėjo:

– Kad tik Puikuoliui pavyktų išgydyti niukses... Och, kad tik jam
pavyktų išgydyti niukses...

Didesnieji pupsai ėmė supti ant kelių mažiausius pupsiukus,
nešiojo juos kišenėse, kai kurie ėmė niūniuoti jiems raminančias
murmekles.

Taip jie sėdėjo ligi vakaro, kol pupsui Gudručiui kilo mintis:

– Mums reikia pakviesti Sokrylą ir jos paklausti, kaip padėti Pui-
kuoliui ir niuksėms.

Pupsai atgijo, daugeliui patiko tokia mintis.

– Tikrai, kvieskime Sokrylą. Pakvieskime Sokrylą!!!

Pupsai susirinko aplink Didįjį Švelnųjį medį, apkabino jį iš visų
pusių, mažesnieji užsikabarojo kamieniu aukštyn į šakas ir visi ėmė
kviesti Sokrylą:

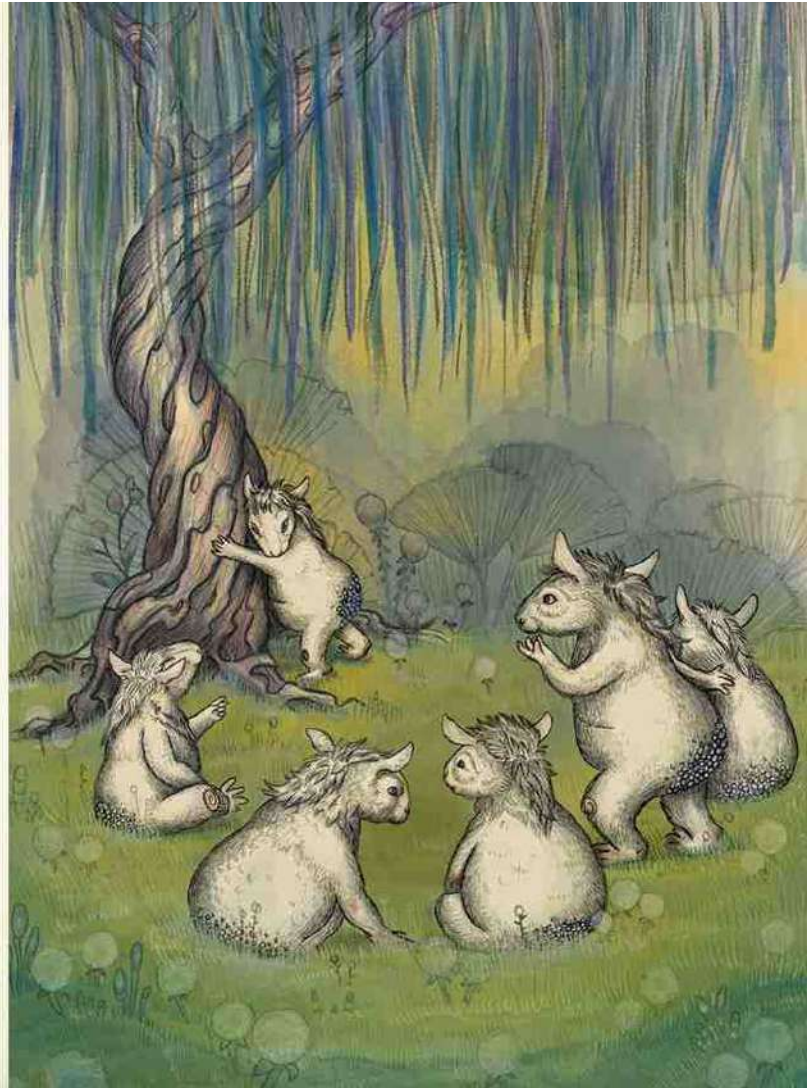
– Sokryla! Sokryla, mums reikia tavo pagalbos!... Sokryla, padėk
mums!

Jie šitaip šaukė ir šaukė. Iš pradžių, rodos, nieko nevyko, tačiau
po kiek laiko iš miško link jų iš visų pusių ėmė skristi šviečiantys
jonvabaliai. Jų skrido vis daugiau ir daugiau, jie apsupo Didįjį medį
kartu su pupsais. Pupsai dabar buvo šio debesies viduje.

Jiems atrodė, lyg jie būtų atsidūrę kažkur kitur, kitame pasaulyje.
Kartu su jais dabar galvojo ir šis šviečiantis jonvabalių debesies, ir
Didysis Švelnusis medis, ir kažkas labai didelio. Pupsai pajuto, jog
dabar jie jau nebera vieniši...

Vėliau, kai bėda paliko Pupsų kaimą, pupsai pasakojo, kad ir Gi-
liai Žvelgiantis Išminčius tuo metu buvo kartu su jais, su pupsais.
Juk būtent taip jie ir jautė!

Dar pupsai pasakojo, jog tuomet, būdami jonvabalių debesyje,
regėjo tris gulinčias niukses tolimame kaime, o šalia jų – Puikuolį.

– Puikumas nesvarbus, svarbu gerumas, puikumas ne toks svarbus, svarbu gerumas!

Staiga sode kažkas sušlamėjo, sutraškėjo ir pupsai pamatė didžiulės grumlės galvą, išnirusią jonvabalių šviesoje.

PAAIŠKINIMAS SVETIMŠALIAMS

Grumlės – didelės, ramios ir geros būtybės, panašios į žmonių karves, prijaukintos niuksų. Grumlių snukiai gražūs, pailgai apvalūs, ausys ilgos ir taip pat apvalinos, o kailis ilgesnis nei karvių. Niuksai parūpina grumlėms žolės ir šieno, o grumlės pasidalija su niuksais pienu.

Grumlė atėjo iš kaimyninės pievos pažiūrėti, kas čia vyksta.

Ji pastovėjo, pakraipė galvą, išpūtusi akis, pakratė dideles minkštas ausis ir, storai sumūkusi, nubrido atgal į pievą, iš kurios buvo atėjusi. Puikuolis sukikeno – grumlė pataisė jam nuotaiką. Jis vėl džiugiai pakartojo:

– Puikumas ne toks svarbus, svarbu gerumas! Svarbu draugystė!

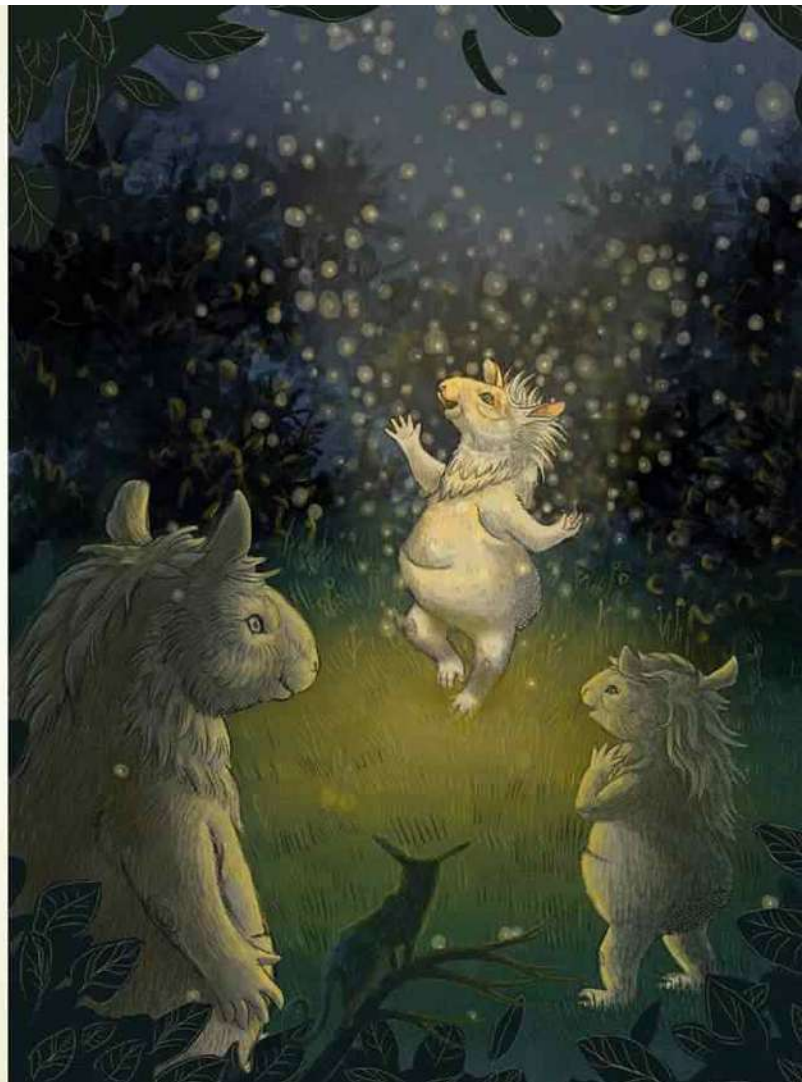
Niuksų namelio durys atsidarė, ir ant slenksčio pasirodė dar apsimiegojusi, tačiau sunerimusi

Poklė. Jai iš paskos išėjo diėkis Šurumba.

– Oi, kas gi čia? – nustebo ji, pamačiusi jonvabalius.

Paskiau, nenorėdama pažadinti namelyje miegančių niuksų, negarsiai pašaukė Puikuolį:

– Puikuoli, kur tu? Puikuoli, atsiliepk! Ar tu čia? Šurumba, žiūrėk, iš kur gi čia tiek jonvabalių? O čiagi kas? Puikuolis?

Staiga supratęs, kad jam pavyko, jis ėmė kartoti ir kartoti: „Pupukuli, pupukuli, pupukuli!“ Taip Puikuolis įgijo naują vardą – Pupukulis, kuris nuo šiol tapo gan populiarus tarp grembolų ir pupsų – Pupukulis!

Tačiau džiaugtis ir žioplinti nebuvo kada. Niuksai, skubėdami pas sergančias Murle, Šiurle ir Niurle, ragino grembolus, kartais net atsistodami vežimaityje, dėl to šis dardėjo net pasišokėdamas.

Bulviagalvio galva, iškilusi virš pupsų, papuošta žolėmis, kaulais ir grandinėmis, vadelėjant vežimaitį, barškėjo ir darė tokį įspūdį Puikuoliui, Poklei ir Šurumbai, kad jie negalėjo atitraukti nuo jo akių. Nors pupsai anksčiau buvo matę niuksus, visgi dabar jų išvaizda buvo ypač grėsminga. Ko gero, tai buvo susiję su tuo, jog niuksai gavo ypatinga užduotį, važiuodami čia priversti pupsus išgydyti niukses! Jie tam pasiruošė, prikimšdami į gumbų skyles kuo daugiau žolių ir kaulų, kad atrodytų kuo grėsmingiau. Tai jiems puikiai pavyko. Ne nuostabu, kad pupsai iš siaubo negalėjo atitraukti nuo jų akių.

Dar didesnę nerimą pupsams kėlė niuksė, kuri atsėdo vežimaityje tiesiai priešais juos, akylai stebėdama, kad jie kur nepabėgtų. Kartkartėmis niuksė susiraukusi vis pagrasindavo pupsams kumščiu, nieko nesakydama, vis primindama, kas bus, jei niuksės nebus išgydytos. Tai kėlė pupsams tikrą siaubą. Vežimaitis, traukiamas grembolų, dardėjo taip greitai, kaip tik grembolams buvo įmanoma bėgti.

Šurumba rūpestingai glaudė Poklę ir Puikuolį savo kišenėse, iš kurių kyšojo tik jų galvos, išsigandusios akys ir ausys...
Giliai žvelgiantis
Išminčius sėdėjo šalia jų užsimerkęs, apsiautęs ilgą apsiaustu, kantriai pakeldamas kelionės nepatogumus ir giliai kažką mąstydamas. Matyt, jų laukė ilgas kelias ir neaiškus rytojus, kupinas pavojų ir nuotykių...

